

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3746/2026
08.07.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Весне Мاستиловић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Гаврановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Душан Дробњаковић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1256/25 од 16.10.2025. године, у седници одржаној 08.07.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1256/25 од 16.10.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П 56/24 од 15.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се утврди према туженом да је тужиља по основу стицања у браку са ВВ стекла право својине са уделом од $\frac{1}{2}$ на непокретностима у К.О. ..., које су ближе означене и описане у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка од 245.790,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1256/25 од 16.10.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Вишег суда у Ужицу П 56/24 од 15.01.2025. године. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију, захтевајући трошкове ревизијског поступка.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11...10/23) и оценио да ревизија тужиље није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је почев од 1975. године у брачној заједници са ВВ, која још увек траје. У извршном поступку, на предлог извршног повериоца (у овој парници туженог) а против извршног дужника ВВ, Основни суд у Пријеполу је донео решење о извршењу ИИ 459/19 од 02.07.2019. године ради наплате новчаног потраживања извршног повериоца на основу извршне исправе - пресуде Вишег суда у Ужицу П 16/16 од 16.04.2018. године, којим је одређено предложено извршење на целокупној имовини извршног дужника. Јавни извршитељ Ђорђе Догановић из ... је закључком ИИ 513/19 од 17.09.2020. године, на другој јавној продаји, туженом као једином заинтересованом купцу доделио непокретности, које су овде предмет тужбеног захтева, а закључком од 09.11.2020. године непокретности су предате туженом. Дана 10.03.2021. године принудним извршењем туженом су предате у посед спорне непокретности, ослобођене од лица и ствари. У извршном поступку тужиља је подносила приговор трећег лица, истичући да је спорна имовина која је предмет извршења брачна тековина на коју она има право својине са уделом од $\frac{1}{2}$, који приговор је одбијен као неоснован. Дана 23.09.2020. године тужиља је поднела тужбу Вишем суду у Ужицу, против свог супруга ВВ, ради утврђења брачне тековине, који поступак је окончан закључењем судског поравнања од 07.04.2021. године у предмету П-195/20, којим је утврђено да је тужиља по основу брачне тековине има право својине у идеалном делу од по $\frac{1}{2}$ на предметним непокретностима.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев да се утврди према туженом да је тужиља по основу стицања у браку са ВВ стекла право својине са уделом од $\frac{1}{2}$ идеалних делова на предметним непокретностима и за то дали разлоге које као правилне и потпуне прихвата и овај суд, због чега нису основани наводи у ревизији о погрешној примени материјалног права.

Према одредби члана 20. став 1. Закона о основама својинскоправних односа право својине се стиче по самом закону, на основу правног посла и наслеђивањем (став 1). Право својине стиче се и одлуком државног органа, на начин и под условима одређеним законом (став 2).

Законом о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ број 106/15...9/20), у даљем тексту ЗИО, прописано је да се непокретност продаје на усменом јавном надметању или непосредном погодбом (члан 171. став 1), да се закључак о продаји непокретности на јавном надметању доноси одмах после правноснажности решења о извршењу (члан 172.) и да се одржавају највише два јавна надметања (члан 177. став 1.). Када закључи јавно надметање јавни извршитељ, објављује ко је најповољнији понудилац и после могућег изјашњења о коришћењу права прече куповине доноси закључак о додељивању непокретности. (члан 180. став 1.) Закључак о предаји непокретности купцу доноси се одмах после исплате продајне цене и доставља свима

којима и закључак о продаји непокретности на јавном надметању, односно непосредном погодбом, као и пореској управи и јединици локалне самоуправе, према месту налажења непокретности. (члан 193. став 1.); купац стиче право својине на непокретности даном доношења закључка о предаји (став 2.); закључак о предаји непокретности садржи налог непосредном држаоцу непокретности да у одређеном року преда купцу државину непокретности, време када купац стиче државину на непокретности, утврђење да су се угасила заложна права, стварне службености и стварни терети који се гасе продајом непокретности, налог да се стицање својине купца на непокретности упише у катастар непокретности, као и налог да се из катастра непокретности бришу права и терети који су се угасили куповином или које купац није преузео (став 3.).

По оцени Врховног суда правилно су нижестепени судови закључили да је тужени стекао право својине на непокретностима које су предмет тужбеног захтева у складу са цитираним одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу, односно да је тужени право својине на предметним непокретностима стекао одлуком државног органа на начин и под условима одређеним законом у смислу члана 20. став 2. Закона о основама својинскоправних односа. Куповина непокретности на јавном надметању представља оригинарни (изворни) начин стицања својине. То значи да купац не постаје власник преносом права од претходног власника (као код класичне куповине), већ право својине стиче по основу одлуке надлежног органа. Куповином непокретности на јавној продаји, као у конкретном случају, јавни извршитељ након уплате излицитираног износа у законском року доноси закључак о предаји непокретности купцу, а овај документ је правноснажни акт државног органа који служи као доказ о стицању власништва, с обзиром да купац стиче право својине на непокретности даном доношења закључка о предаји. Дакле, тужени не изводи своје право из права ранијег власника него из одлуке државног органа, због чега се не ради о деривативном већ оригинарном начину стицања права својине. С тога је правилан закључак нижестепених судова да тужени не може изгубити своје право својине на предметним непокретностима, с обзиром да је исте стекао у законитом поступку извршења.

Неосновано се у ревизији указује на судско поравнање закључено између тужиље и њеног супруга којим је утврђено да је тужила по основу брачне тековине сувласник са уделом од $\frac{1}{2}$ на предметним непокретностима, јер то поравнање не производи дејство према туженом као савесном стицаоцу, с обзиром да је извршење у конкретном случају спроведено пре закљученог поравнања. С тога се неосновано указује на несавесност туженог као купца непокретности на јавном надметању јер су у моменту јавне продаје предметне непокретности биле у искључивој својини извршног дужника са уделом $\frac{1}{1}$, те је тужени као купац са јавног надметања у потпуности заштићен начелом поуздања у јавне књиге.

Тужила ако је сматрала да има права на непокретностима које су били предмет извршења је имала могућност да уложи приговор трећег лица сходно члану 108. ЗИО (што је иста и учинила, али је приговор одбијен) или да поднесе тужбу ради утврђења недопустивости извршења према члану 111. ЗИО. Дакле, треће заинтересовано лице, има право на подношење тужбе за недопустивост извршења тј. излучна тужба, којом се тражи да се извршење на тој непокретности прогласи недозвољеним и изузме из извршног поступка, јер на њој има право својине које спречава извршење (члан 111. Закона о извршењу и обезбеђењу). Наводи ревизије да тужила није могла у току извршног поступка поднети излучну тужбу јер није имала правноснажну одлуку о

праву својине на предметним непокретностима, управо говоре у прилог савесности туженог с обзиром да је извршни дужник тј. супруг тужиље био једини власник спорних непокретности до окончања извршног поступка.

Како се осталим наводима ревизије кроз указивање на погрешну примену материјалног права заправо оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, са којих разлога се ревизија не може изјавити, исти су оцењени ка неосновани и без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију с обзиром да нису били потребни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић